

No, naj pristavim še zadnje dogodke svojega nabiralčka. Mrzla jesen je prišla, in z Jankom nisva več delala mehurčkov, ampak rajša lupila kostanj pri zakurjeni peči, če sva ga kaj imela. Nabiralček, ali prav za prav njegovo dno in še nekaj stranskih sten, pa ne do polovice nekdanje njegove visokosti, rabil sem sedaj za to, da sem dajal v njem kokošim vode. No, na vernih duš dan je padlo tisto leto precej snega. K nam pride berač in si snaži pred vežnim pragom čevlje, da bi ne prinesel v sobo snega. In pri tej priliki je pohodil in čisto uničil — nabiralček, zakaj prav pred vežo sem ga nastavljal kuram. Kaj bi se? Nabiralčka ni bilo, lončarica je bila pa vesela, ko so mati ne dolgo potem kupili več lončkov.

Menil sem vas vprašati, ali vam je bil moj nabiralček kaj všeč, toda opustil sem to namero, zakaj ravnokar mi je prišel na misel neki drug nabiralček. Veste, čegav? Nabiralček vašega ljubega angelja varuha, kamor devlje vaša dobra dela in jih nosi v njem hraniti v nebesa. Prizadevajte si, da ta nabiralček ne bo nikoli prazen, temveč da ga bo vaš angelj vsak večer izpraznil polnega, in da bo po vaši jutranji molitvi zadovoljno klical drugim angeljem varuhom: „Meni se je vže dno skrilo . . .“

Kajtimar.

Bratcev šopek.

Hitro dajaj mi cvetlice,
Bele, pisane in rdeče,
Klinčke lepe in kresnice,
Kljúčke, šmarnice dišeče.

Šopek moram povezati,
Da ne bode bratec plakal,
In ne bo skrbela mati,
Niti dedek naji čakal.“

Šopek je dovila Milka,
Povezala ga je z nitko.
Vonja klinček, vsaka bilka —
„Radosten bo bolni Vitko!“

K bratu naglo sta hiteli,
Nesli šopek pestrolisti.
Z lipe glasi so doneli,
Ptička glasi srebročisti.

„Kaj hitita, kaj tečeta
K bratu mrtvemu v zibeli?
Cvetje, ki mu je neseta,
Rakvi bodejo pripeli.“

Čuli sestri ptička petje,
Žalostni sta zaihteli.
Ptiček pa popeval spet je,
Glasi čisto so zveneli:

„Ne žalujta, ne tuguјta,
Ker je mrtev bratec mlaji;
Pevajta in se radujta,
Saj je Vitko srečen v raji!“

Naum.

